

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 343/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária prof. JUDr. Ján Kľučka, CSc, s.r.o., Ku Potoku 4, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/130/2025 zo 17. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14Co/130/2025 zo 17. februára 2026. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň aby sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica žalobu, ktorou sa domáhal proti žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 8 000 eur spôsobenej porušením práva Európskej únie. Žalobu odôvodnil tým, že došlo k zásahu do jeho práva na ochranu zdravia a práva na súkromie a rodinný život v dôsledku toho, že ako príslušník Hasičského a záchranného zboru Slovenskej republiky odpracoval v období posledných troch rokov pred podaním žaloby (v období od mája 2021 do februára 2024) týždenný pracovný čas, ktorý prekročil rozsah záväzne určeného maximálneho týždenného pracovného času určeného v čl. 6 písm. b) smernice Európskeho parlamentu č. 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času zo 4. novembra 2003 (ďalej len „smernica“).

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 3C/23/2024-560 z 22. septembra 2025 žalobu zamietol. Z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že vnútroštátna úprava v rozhodnom období umožňovala zamestnávateľovi nezapočítať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času (hoci príslušník je v službe a k dispozícii služobnému úradu) a rozvrhnúť sťažovateľovi služobný čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu ustanovenú čl. 6 písm. b) smernice, čo je v rozpore s právom Európskej únie. Okresný súd poukázal na to, že sťažovateľ v žalobe pri výpočte týždenného pracovného času v skutočnosti použil referenčné obdobie jedného kalendárneho mesiaca, čo ale pre účely porovnania s úniou úpravou nemá oporu vo vnútroštátnej právnej úprave a ani smernica o jednom mesiaci nehovorí. Okresný súd následne zvolil za referenčné obdobie výpočtu priemerného týždenného pracovného času sťažovateľa obdobie šiestich po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov s poukazom na to, že na obdobie kalendárneho roka sa uzatvárajú kolektívne zmluvy, určujú daňové i odvodové povinnosti a aj nerovnomerne rozvrhnutý pracovný čas sa rozvrhuje na obdobie šiestich mesiacov. Ak by súd bral do úvahy mesačné obdobie, v niektorých mesiacoch by sa mohlo stať, že sťažovateľ neodpracoval ani zákonom ustanovený priemerný týždenný čas. Okresný súd preto považoval za správne a spravodlivé brať do úvahy celé kalendárne polroky uplatneného obdobia a dospel k záveru, že v žiadnom z nich nedošlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, a preto žalobu sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že okresný súd zvolil nový skutkový základ, odňal mu možnosť účinne sa brániť a predložiť protiargumenty, čím prekročil svoje oprávnenia a porušil prejednávaciú zásadu a taktiež rozporoval svojvoľné použitie šesťmesačného referenčného obdobia súdom a aj ďalšie závery, ktoré súd zohľadnil a považoval za relevantné pri výpočte týždenného pracovného času sťažovateľa.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu (prvý výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok). Sťažovateľ sám uvádza, že proti rozsudku krajského súdu podal 22. mája 2026 dovolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti napadnutému rozsudku krajského súdu vyčíta jeho nedostatočné odôvodnenie, v ktorom sa nevysporiadal s jeho argumentáciou odkazujúcou na relevantné závery vyplývajúce z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-254/18, neuviedol dôvody, prečo použitie výlučne pevných referenčných období považuje za súladné s právom Európskej únie, ani dôvody, pre ktoré nepovažoval pohyblivé referenčné obdobie za relevantné z pohľadu ochranného účelu smernice. Postupom krajského súdu došlo aj k porušeniu princípu prednosti a plného účinku práva Európskej únie vyplývajúceho z čl. 7 ods. 2 ústavy, keď krajský súd neodpovedal na otázku posúdenia súladu okresným súdom použitej metodiky s požiadavkami práva Európskej únie, ale svojimi závermi fakticky nahradil absentujúcu právnu úpravu vlastnou interpretačnou konštrukciou založenou na „logike veci“. Sťažovateľ podáva ústavnú sťažnosť napriek podaniu dovolania z dôvodu právnej opatrnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou argumentácie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu je námietka nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku v dôsledku nevyrovnania sa s v konaní predloženou argumentáciou týkajúcou sa aplikácie práva Európskej únie.

7. Ústavou vymedzená právomoc ústavného súdu v konaní o individuálnych ústavných sťažnostiach (čl. 127 ods. 1 ústavy) je založená na princípe proporcionality, ktorého podstata mu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť patriacu do právomoci všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá k dispozícii inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Na zákonnej úrovni je princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu upravený v § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Navyše ústava ani zákon o ústavnom súde neumožňujú sťažovateľovi voľbu medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podanie ústavnej sťažnosti súbežne s podaním dovolania odôvodňuje procesnou opatrnosťou. Z uvedeného vyplýva, že sám sťažovateľ si je vedomý, že dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 Civilného sporového poriadku v jeho veci predstavuje právny prostriedok, ktorý mu priznáva zákon (Civilný sporový poriadok), je v jeho dispozícii a zároveň mu umožňuje dosiahnuť nápravu namietaného porušenia jeho práv uplatnením prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

9. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu